

Avançar cap a la pau

Pares i fills

He sentit cantar a John Littleton una cançó prodigiosa: «Getsemaní».

He mirat de traduir-la senzillament:

«—Vosaltres no haureu pas comprès, quan vindrà la meua [hora,

no haureu pas entès gran cosa de la meua cançó. No, no ho haureu entès, però cal que jo mori perquè a la vostra follia sigui donat el perdó.

—Vosaltres no haureu pas comprès: tancareu les vostres tancareu els vostres cors al sol de l'amor, [portes, i marxareu com cohort lamentable vers altres horitzons que no s'atenyen mai.

—Oh Getsemaní! La lluna dansa entre les oliveres
Oh Getsemaní! El vell trull és plè de fruit.

—Vosaltres no heu pas comprès la bondat del missatge que jo us he portat amb estremiments de joia. No l'heu pas comprès! I us pensareu ser savis tot clavant la saviesa a la força de la creu.

—I profanareu tota la pau del món tot fent ressonar els crits del vostre orgull; us n'anireu per a conquerir el món i només hi sembrareu ruïnes i dol.»

Quatre moments d'aquesta cançó m'han sobtat:

— La meravellosa imatge de l'hort de Getsemaní.

— Els contrastos:

«Savis que claven la saviesa»
«crits que profanen la pau»

— Pensant en els pares:

«tanqueu les vostres portes, els vostres cors, al sol de l'amor.»

— Pensant en els fills:

«us n'aneu vers d'altres horitzons que no s'atenyen mai.»

El cotxe de línia ha fet la petita parada de Santa Justa. En Jaume ve de Granollers i, mirant cap a la carretera de Lliçà, veu, diminut, l'autòmnibus de Barcelona que va avançant, com si jugués a amagat amb els arbres. A través de la finestreta, la mirada li ha quedat com imantada per aquell petit rectangle blau que fuig, camí de Barcelona. Ara es va a perdre en les primeres cases del poble... Ja està!

El cotxe reprèn el camí amb una batzegada. En Jaume sembla que no ha de tenir gaire temps per pensar en el fill que li marxa, allà baix, carretera avall. Ell ha anat a Granollers per feina: el Banc, el pinso, els tractes... A casa l'espera la feina... També hi ha la seva dona, és clar...

Com un llampec li ve un pensament al cap: vistos de lluny, els cotxes són com petites caps plenes d'hommes. I els homes que hi van són petits com els petits infants tot just concebuts. Pensa en la il·lusió amb què,

vint anys enrera, esperaven el fill. L'esperaven, però ¿de qui ha estat aquest noi?

Parvularis, escoles, excursions, amics, amigues, reunions... Tothom els hi havia dit: «Aquest noi és llest, feulo estudiar si podeu». I cada vegada el noi era més lluny, era més savi que ells, desertava més del poble... «Les idees noves» —els deien. Però el noi, en secret, havia arribat a despreciar els seus pares.

En Jaume pensa en els seus de pares, en com va ésser difícil de conivir-hi. Però recorda també la mirada darrera, abans de morir: una mirada que es va quedar com encastada en el seu rostre, agraïda i fidel...

* * *

La lluita hi és, doncs, entre pares i fills. Oh, no! La lluita no és pas a crits ni a cops com potser era abans. Ara hi ha llargs i sords silencis. És inútil de discutir, de parlar, de «dialogar». Hi ha opcions preses. Ra-di-cament.

L'opció dels fills sembla més seriosa, més pensada almenys. Els pares no han tingut pas gaire temps de meditar opcions: la feina, el pujar la casa, els maleïts diners, la responsabilitat dels vells, els ha robat el temps. Els altres, tots els altres —sabeu, una daga que separa, que talla sense fer soroll?— els han robat el fill. Perdó, ja sabem que el fill no és pels pares: els han fet donar el fill abans d'hora.

És moda, ara, això de fer les coses abans d'hora. Llàstima que després ja no resti il·lusió ni esperança. Una mica com això de desflorar-se els nois i les noies quan els dona la gana. Després, fastiguejats i sense nervi, què queda per esperar? De vegades, crits al buit per redimir el món... Els de casa... Bah!

Tenen raó? És dels pares la culpa? L'escola no ha educat? El treball és embrutidor? Tots els esplais són podrits? Els grups de poder són folls de diner? L'Església ha desertat?

No ho sé amics. És fàcil deixar que tot vagi seguint el seu camí. És fàcil, també, de cridar contra tot, no començant mai a fer seriosament el nostre petit treball. Avançar cap a la pau fóra, potser, això: saber donar, en cada moment, l'esforç, el sacrifici que els altres tenen dret a esperar de nosaltres. I saber-lo donar amb amor.

* * *

A mig aire entre la pau i la lluita, la vida segueix.

Jaume acaba d'arribar a casa seva. La seva dona, la promesa d'abans, ja ha deixat la joventut. Jaume —la imatge del noi ben viva en el cervell—, deixa la feina i torna a repetir, en silenci, el ritu llargs anys oblidat: pren l'esposa sorpresa i li aixeca el cap. Es miren fit a fit als ulls cansats. Un capta a l'altre aquesta mica d'amor que encara els resta en la mirada. No, ja no és cosa d'infants el seu amor, però no es rendirà més al treball, al diner, al neguit...

El sol de l'amor tornarà a obrir les portes. Només així el fill no es perdrà en horitzons que no s'atenyen mai.

Marcel Galobart

INSTALACIONES DE AGUA Y ELECTRICIDAD
INDUSTRIALES Y DOMESTICAS
ILUMINACION DE JARDINES Y PISCINAS

Teléfono 66
CASA CARETA (El Rieral)
SANTA EULALIA DE RONSANA

Antonio Aixelá

«ELECTRICA RONSANA»